

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně: **P.L.**, zastoupené JUDr. Petrem Dítě, LL.M, advokátem se sídlem Olomouc, Horní náměstí 19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.7.2012, č.j. OAM-207/ZA-ZA04-ZA04-2012, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 24.7.2012, č.j. OAM-207/ZA-ZA04-ZA04-2012 žalované Ministerstvo vnitra ČR zamítlo žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán za

objasněno, že důvodem podání žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla snaha finančně zajistit svou rodinu a potřeba legalizace pobytu na území České republiky. Tyto důvody však nelze podřadit pod důvody uvedené v § 12 zákona o azylu, a proto žalovaný zamítl žádost žalobkyně podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) cit. zákona jako zjevně nedůvodnou s tím, že v případě žalobkyně nebyly shledány ani důvody pro udělení mezinárodní ochrany, resp. doplňkové mezinárodní ochrany podle ust. § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně včasnou žalobu, ve které odkázala pohovor, při němž uvedla, že má čtyři děti, je nezaměstnaná a v zemi jejího původu Filipínách je ekonomická krize, v důsledku které nemůže dlouhodobě najít zaměstnání. Žalobkyně je postižena velice tíživou sociální situací, která jí znemožňuje zajistit obživu pro sebe i její čtyři děti. Uvedla dále, že problémy s prací má i v české republice. Podle žalobkyně žalovaný nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti v potřebném rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí a poukázal na ust. § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Neúplné zjištění skutkového stavu pak vedlo k zamítnutí její žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné. Žalobkyně se přitom domnívá, že se nachází v natolik složité a tíživé životní situaci, že splňuje podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů dle ust. § 14 zákona o azylu.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 17.8.2012 popíral oprávněnost žaloby, která neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a její výpověď, jakož i na samotné vydané rozhodnutí, z nichž je zřejmé, že žalovaný v celém průběhu správního řízení postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na ochranu práv žalobkyně garantovaných jí právním řádem České republiky. Žalovaný proto navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 24.7.2012, č.j. OAM-207/ZA-ZA04-ZA04-2012, jakož i připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího, a poté dospěl k závěru, že žaloba žalobkyně není důvodná. Při řízení o žalobě žalobkyně přitom krajský soud vycházel z ustanovení § 65 a násl. soudního řádu správního, jakož i ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 soudního řádu správního).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobkyně při pohovoru k žádosti dne 17.7.2012 odpověděla na otázku, z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany to, že chce zůstat v Česku a nechce se vrátit na Filipíny. Její vízum bylo ukončeno dne 13.7.2012 a nechce se vrátit do země původu. Jinou možnost, jak tady zůstat nezná. O možnosti žádat o azyl ji poučila sekretářka jejího přítele společně s ním. V případě návratu do vlasti se obává, že se nebude moci postarat o své děti, které tam žijí u jejich rodičů a sestry. Do vlastnoručně

psaného prohlášení žalobkyně rovněž uvedla, že tady chce zůstat a najít si práci. Musí se finančně postarat o děti. Na Filipínách nic nemůže dělat a v důsledku hospodářské krize tam pro ni není ani práce ani finanční podpora. O azyl žádá proto, že tady chce zůstat, neboť je to pro ni lepší místo k pobytu už kvůli jejím dětem. Z obsahu správního spisu žalovaného dále vyplývá, že dne 23.7.2012 byl se žalobkyní proveden pohovor k důvodům její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z obsahu protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil stejné důvody jako výše uváděné a žalobkyně dodala, že v zemi původu v roce 1998 ukončila vysokoškolské vzdělání v oboru hoteliérství, dlouhou dobu byla v domácnosti, má čtyři děti a s otcem těchto dětí se v dubnu 2011 rozešla a odstěhovala k rodičům do města Ubay Bohol. Do České republiky přicestovala za pomoci svého přítele J. z důvodu možnosti zde nalézt zaměstnání. Protože získat pracovní vízum je obtížné, doporučil jí vyřídit si vízum turistické. Z důvodu legalizace pobytu dne 12.7.2012 přijela do Zastávky, aby jí byl udělen azyl. Opakovala, že na Filipíny se vrátit nechce, protože tam není práce a ona se musí postarat o děti. Žalobkyně při pohovoru také uvedla, že v případě návratu do vlasti by neměla potíže, avšak obává se o budoucnost svých dětí.

Podle ust. § 12 zák. o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je buď to pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14 citovaného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu v platném znění.

V daném případě žalobkyně v průběhu celého správního řízení i v žalobě samotné uváděla opakovaně stejné a jediné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Těmito důvody byla snaha žalobkyně legalizovat svůj další pobyt na území České republiky, po té co jí vypršela doba udělena z turistického

víza. Dalším důvodem byly nepříznivé ekonomické podmínky v zemi původu Filipínách, pro které žalobkyně nebyla schopna nalézt zaměstnání a existenčně zabezpečit své čtyři děti. Co se týče takto uplatněných důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany, krajský soud se zcela ztotožňuje se závěrem a právním názorem žalovaného správního orgánu, že tento důvod nelze podřadit pod důvody uváděné v ust. § 12 zákona o azylu. Žádný důvod obsažený ve shora citovaném ustanovení § 12 zákona o azylu žalobkyně v průběhu řízení ani neprokázala ani netvrdila. Za azylově relevantní důvody není možno považovat ani řešení legalizace pobytu žalobkyně v České republice. V tomto směru žalovaný zcela správně odkázal na zákon č. 326/1999 Sb., který upravuje problematiku pobytu cizinců na území ČR. Právě institutů tohoto zákona mohla žalobkyně využít, přičemž tyto instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany. V případě žalobkyně se rovněž nejedná o důvody, které by bylo možno podřadit pod ust. § 14 zákona o azylu, které umožňuje udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů, neboť žalobkyní uváděné důvody, tj. důvody ekonomické a potřeba legalizace pobytu, rozhodně nejsou zvláštního zřetele hodné pro udělení této formy mezinárodní ochrany.

Za situace, kdy žalobkyně ani v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany ani v rámci tohoto soudního řízení neuvedla jediný relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, žalovaný nepochybil, když její žádost jako zjevně nedůvodnou zamítl podle ust. § 16 odst. 1, písm. f) téhož zákona.

S ohledem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního žalobu žalobkyně jako nedůvodnou zamítl, přičemž rozhodl v této věci bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když procesně úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě, dne 1. listopadu 2012

JUDr. Petr Indráček v.r.
samosoudce